

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՎՃՌԱԲԵԿ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ՆԱԽԱԳԱՀ

05.12.2019թ.
ք. Երևան

Քրեական գործ
թիվ ԱՐԴ/0152/01/19

ՈՐՈՇՈՒՄ

Թիվ ԱՐԴ/0152/01/19 քրեական գործով
ընդդատության վեճը լուծելու մասին

1. Գործի դատավարական նախապայմությունը և ընդդատության հարցի լուծման համար էական նշանակություն ունեցող հանգամանքները.

2019 թվականի փետրվարի 11-ին Սահակ Խաչատրյանը հանցագործության վերաբերյալ հաղորդում է ներկայացրել ՀՀ ոստիկանության Երևան քաղաքի վարչության Մալաթիայի բաժին:

Նախապատրաստված նյութերը հետաքննության մարմնի 11.02.2019թ. որոշմամբ ուղարկվել են ՀՀ ոստիկանության Կոտայքի մարզային վարչության Նաիրիի բաժին՝ հետագա ընթացքը լուծելու համար:

11.02.2019թ. հարուցվել է թիվ 46154519 քրեական գործը՝ ՀՀ քրեական օրենսգրքի 175-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 1-ին և 4-րդ կետերի հատկանիշներով:

Այնուհետև, հետաքննության մարմնի 12.02.2019թ. որոշմամբ թիվ 46154519 քրեական գործն ըստ ենթակայության ուղարկվել է ՀՀ քննչական կոմիտեի Երևան քաղաքի քննչական վարչության Մալաթիա-Սեբաստիա վարչական շրջանի քննչական բաժին՝ նախաքննություն կատարելու համար:

ՀՀ քննչական կոմիտեի նախագահի տեղակալ Ա. Պողոսյանի 18.02.2019թ. գրությամբ վերոհիշյալ քրեական գործը, համաձայն ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 191-րդ հոդվածի 1-ին մասի, ուղարկվել է ՀՀ քննչական կոմիտեի Արմավիրի մարզային քննչական վարչություն՝ նախաքննությունը շարունակելու համար:

Արդյունքում, հարուցված քրեական գործի շրջանակներում ստորև ներկայացվող անձանց մեղադրանք է առաջադրվել ՀՀ քրեական օրենսգրքի հետևյալ հոդվածներով.

- Անդրանիկ Վոլոդյայի Հարությունյանին՝ ՀՀ քրեական օրենսգրքի 131-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 1-ին, 2-րդ, 3-րդ, 7-րդ կետերով և ՀՀ քրեական օրենսգրքի 182-րդ հոդվածի 3-րդ մասի 2-րդ կետով,

- Վահան Ստեփանի Իսահակյանին՝ ՀՀ քրեական օրենսգրքի 131-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 1-ին, 2-րդ, 3-րդ, 7-րդ կետերով, ՀՀ քրեական օրենսգրքի 175-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 2-րդ և 4-րդ կետերով, ՀՀ քրեական օրենսգրքի 182-րդ հոդվածի 3-րդ մասի 2-րդ կետով և ՀՀ քրեական օրենսգրքի 324-րդ հոդվածի 2-րդ մասով,

- Արման Արարատի Մադաթյանին՝ ՀՀ քրեական օրենսգրքի 131-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 1-ին, 2-րդ, 3-րդ, 7-րդ կետերով, ՀՀ քրեական օրենսգրքի 182-րդ հոդվածի 3-րդ մասի 2-րդ կետով,

- Արքա Սարիվանի Մադաթյանին՝ ՀՀ քրեական օրենսգրքի 131-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 1-ին, 2-րդ, 3-րդ, 7-րդ կետերով, ՀՀ քրեական օրենսգրքի 175-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 2-րդ և 4-րդ կետերով, ՀՀ քրեական օրենսգրքի 182-րդ հոդվածի 3-րդ մասի 2-րդ կետով:

Ամբաստանյալներ Անդրանիկ Հարությունյանին, Վահան Իսահակյանին, Արման Մադաթյանին և Արքա Մադաթյանին որպես մեղադրյալ ներգրավելու մասին որոշումների ուսումնասիրությամբ՝ վերջիններիս ՀՀ քրեական օրենսգրքի 131-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 1-ին, 2-րդ, 3-րդ և 7-րդ կետերով առաջադրված մեղադրանքներով արարքները կատարվել են 11.02.2019թ.՝ «Զվարթնոց» օդանավակայանի մոտ գտնվող արագաչափ սարքի մոտ (Արմավիրի մարզ, գ.Փարաքար, Ռ.Գասպարյան փողոց), որը գտնվում է Արմավիրի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանի դատական տարածքում:

Նույն ամբաստանյալներին ՀՀ քրեական օրենսգրքի 182-րդ հոդվածի 3-րդ մասի 2-րդ կետով առաջադրված մեղադրանքներով արարքները կատարվել են 11.02.2019թ.՝ Երևան քաղաքի Մալաթիա-Սեբաստիա վարչական շրջանում գտնվող չպարզված վայրում, որը գտնվում է Երևան քաղաքի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանի դատական տարածքում, ինչպես նաև Եղվարդ քաղաքի, Երևանյան 10 հասցեում, որը գտնվում է Կոտայքի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանի դատական տարածքում:

Ամբաստանյալ Վահան Իսահակյանին ՀՀ քրեական օրենսգրքի 175-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 2-րդ և 4-րդ կետերով և 324-րդ հոդվածի 2-րդ մասով առաջադրված մեղադրանքներով արարքները կատարվել են 11.02.2019թ.՝ Եղվարդ քաղաքի,

Երևանյան 10 հասցեում, որը գտնվում է Կոտայքի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանի դատական տարածքում:

Ամբաստանյալ Արքա Մադաթյանին ՀՀ քրեական օրենսգրքի 175-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 2-րդ և 4-րդ կետերով առաջադրված մեղադրանքով արարքը ևս կատարվել է 11.02.2019թ.՝ Եղվարդ քաղաքի, Երևանյան 10 հասցեում, որը, ինչպես վերը նշվեց, գտնվում է Կոտայքի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանի դատական տարածքում:

2019թ. հոկտեմբերի 11-ին թիվ 46154519 քրեական գործը, հաստատված մեղադրական եզրակացությամբ, Արմավիրի մարզի դատախազությունից ուղարկվել է Արմավիրի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարան (այսուհետ՝ նաև Դատարան):

2019թ. հոկտեմբերի 15-ին քրեական գործը վարույթ է ընդունվել դատավոր Ա. Ադամյանի կողմից:

Դատարանը, ղեկավարվելով ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 41-րդ, 42-րդ, 47-րդ, 49-րդ, 437-րդ և 438-րդ հոդվածների կանոններով, 06.11.2019թ. որոշում է կայացրել թիվ ԱՐԴ/0152/01/19 քրեական գործն ըստ ընդդատության Կոտայքի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարան ուղարկելու վերաբերյալ:

Որոշման մեջ մասնավորապես նշվել է.

ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 292-րդ հոդվածը սահմանում է՝ քրեական գործն իր վարույթ ընդունած դատավորը հետազոտում է գործի նյութերը և քրեական գործը վարույթ ընդունելու պահից 15 օրվա ընթացքում կայացնում հետևյալ որոշումներից մեկը՝

(...).

6. գործն ըստ ընդդատության ուղարկելու մասին.

(...):

ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 47-րդ հոդվածը սահմանում է՝

Տևող հանցագործությունը համարվում է կատարված այն տարածքում, որտեղ այն ավարտվել է: Շարունակվող հանցագործությունը համարվում է կատարված այն տարածքում, որտեղ կատարվել է քրեական օրենսգրքով չթույլատրված վերջին արարքը:

Իսկ ինչ վերաբերում է սույն քրեական գործն ըստ ընդդատության ուղարկելուն, ապա, դատարանը, նկատի ունենալով, որ մեղադրյալների կողմից շարունակվող հանցագործություններով վերջին դեպքը տեղի է ունեցել Եղվարդ քաղաքում՝ գտել է, որ

սույն քրեական գործն ընդդատյա է Կոտայքի մարզի ընդհանուր իրավասության առաջին ատյանի դատարանին:

Թիվ ԱՐԴ/0152/01/19 քրեական գործը Կոտայքի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանում ստացվել է 11.11.2019թ.:

Կոտայքի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանը (դատավոր՝ Վ. Ստեփանյան) 18.11.2019թ. որոշում է կայացրել ընդդատության վերաբերյալ ծագած վեճը լուծելու նպատակով գործը Վճռաբեկ դատարանի նախագահին ուղարկելու մասին:

Դատարանը վկայակոչելով ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 47-րդ հոդվածը, 48-րդ հոդվածի 2-րդ մասը, 51-րդ հոդվածը, 398-րդ հոդվածի 3-րդ մասի 11-րդ կետը և վերլուծելով «Քաղաքացիական և քաղաքական իրավունքների մասին միջազգային դաշնագրի» (14-րդ հոդված), «Մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների պաշտպանության մասին» եվրոպական կոնվենցիայի (6-րդ հոդված), Եվրոպայի Խորհրդի Նախարարների Կոմիտեի «Դատավորների անկախության, արդյունավետության և պատասխանատվության մասին» թիվ (2010) 12 Հանձնարարականի համապատասխան կարգավորումները՝ որոշման մեջ մասնավորապես նշել է.

«Գործի ուսումնասիրությունից պարզվեց, որ վերը նշված արարքները կատարվել են տարբեր վարչական շրջաններում, մասնավորապես՝ Երևան քաղաքի, Արմավիրի մարզի և Կոտայքի մարզի վարչական տարածքներում: Նշված դեպքերի առնչությամբ օրենքով սահմանված կարգով հարուցվել է քրեական գործ, նախաքննությունն իրականացվել է ՀՀ քննչական կոմիտեի Երևան քաղաքի քննչական վարչության Մալաթիա-Սեբաստիա վարչական շրջանի քննչական բաժնում, այնուհետև՝ շարունակվել և ավարտվել ՀՀ քննչական կոմիտեի Արմավիրի մարզային քննչական վարչության Վաղարշապատի քննչական բաժնում:

Կազմված մեղադրական եզրակացությունը հաստատվել է ՀՀ Արմավիրի մարզի դատախազությունում, և գործն ուղարկվել է ՀՀ Արմավիրի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարան:

Վերը մեջբերված փաստական տվյալներից ուղակիորեն հետևում է, որ Վահան Ստեփանի Իսահակյանի և մյուսների վերաբերյալ քրեական գործը ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 48-րդ հոդվածի 2-րդ մասի իմաստով ընդդատյա է այն դատարանին, որի դատական տարածքում ավարտվել է տվյալ գործով մինչդատական

վարույթը: Հետևաբար, քրեական գործը դատախազության կողմից իրավացիորեն ուղարկվել է ՀՀ Արմավիրի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարան:

Ինչ վերաբերում է դատավոր Ա. Ադամյանի որոշման պատճառաբանությանը, որ մեղադրյալների կողմից շարունակվող հանցագործություններով վերջին դեպքը տեղի է ունեցել Եղվարդ քաղաքում, ապա հարկ է արձանագրել, որ այն չի բխում ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 48-րդ հոդվածի 2-րդ մասով նախատեսված իրավակարգավորումների բովանդակությունից:>>:

Հիմք ընդունելով վերոգրյալ վերլուծությունը՝ դատարանը գտել է, որ սույն քրեական գործի քննությունը Կոտայքի մարզի ընդհանուր իրավասության առաջին ատյանի դատարանում կհանգեցնի մեղադրյալներ Վահան Իսահակյանի, Արման Մադաթյանի, Արքա Մադաթյանի, Անդրանիկ Հարությունյանի և դատավարության մյուս մասնակիցների արդար դատական քննության հիմնարար իրավունքի խախտման, իսկ արդյունքում կայացված դատական ակտը ցանկացած դեպքում ենթակա կլինի բեկանման:

2. Կիրառելի իրավական նորմերը, պատճառաբանությունները և եզրահանգումը.

ՀՀ Սահմանադրության 63-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ «Յուրաքանչյուր ոք ունի անկախ և անաչառ դատարանի կողմից իր գործի արդարացի, հրապարակային և ողջամիտ ժամկետում քննության իրավունք»:

«Մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների պաշտպանության մասին» Եվրոպական կոնվենցիայի 6-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ «Յուրաքանչյուր ոք (...) նրան ներկայացված ցանկացած քրեական մեղադրանքի առնչությամբ, ունի օրենքի հիման վրա ստեղծված անկախ ու անաչառ դատարանի կողմից ողջամիտ ժամկետում արդարացի և հրապարակային դատաքննության իրավունք»:

ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի (այսուհետ նաև՝ Օրենսգիրք) 24-րդ հոդվածի 5-րդ մասի համաձայն՝ ոչ ոքի չի կարելի զրկել իր գործն այն դատարանում և այն դատավորի կողմից քննելու իրավունքից, որոնց ընդդատությանն այն վերապահված է օրենքով:

Օրենսգրքի 44-րդ հոդվածի համաձայն՝ առաջին ատյանի դատարանները քննում են բոլոր քրեական գործերը (...):

Օրենսգրքի 47-րդ հոդվածի 1-ին և 2-րդ մասերի համաձայն՝ առաջին ատյանի դատարանին ընդդատյա են այն հանցագործությունների վերաբերյալ գործերը, որոնք կատարվել են համապատասխան առաջին ատյանի դատարանի դատական տարածքում:

Տևող հանցագործությունը համարվում է կատարված այն տարածքում, որտեղ այն ավարտվել է: Շարունակվող հանցագործությունը համարվում է կատարված այն տարածքում, որտեղ կատարվել է քրեական օրենսգրքով չթույլատրված վերջին արարքը:

Օրենսգրքի 48-րդ հոդվածի 2-րդ մասի համաձայն՝ երկու կամ ավելի հանցագործությունների վերաբերյալ գործերն առաջին ատյանի տարբեր դատարաններին ընդդատյա լինելու դեպքում դրանք միացնելիս գործը քննում է այն դատարանը, որի դատական տարածքում ավարտվել է տվյալ գործով մինչդատական վարույթը:

Օրենսգրքի 49-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ Դատարանը, պարզելով, որ ստացված գործն ընդդատյա չէ իրեն, այն ուղարկում է ըստ ընդդատության:

Օրենսգրքի 292-րդ հոդվածի 6-րդ մասի համաձայն՝ քրեական գործն իր վարույթ ընդունած դատավորը հետազոտում է գործի նյութերը և քրեական գործը վարույթ ընդունելու պահից 15 օրվա ընթացքում կայացնում հետևյալ որոշումներից մեկը՝ (...) գործն ըստ ընդդատության ուղարկելու մասին (...):

Օրենսգրքի 51-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ առաջին ատյանի դատարանների միջև ընդդատության մասին վեճերը լուծում է Հայաստանի Հանրապետության վճռաբեկ դատարանի նախագահը:

Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանն «օրենքի հիման վրա ստեղծված դատարան» հասկացությունը մեկնաբանելիս նշել է, որ. «Այն երկրներում, որտեղ օրենքը կոդիֆիկացված է, դատական համակարգի կազմակերպումը չի կարող թողնվել դատական մարմինների հայեցողությանը, սակայն դա չի նշանակում, որ դատարաններն օժտված չեն համապատասխան ազգային օրենսդրությունը մեկնաբանելու որոշակի ազատությամբ:» (*Տես Եվրոպական դատարանի՝ Gorgiladze v. Georgia գործով 2009 թվականի հոկտեմբերի 20-ի վճիռը, գանգապ թիվ 4313/03, 69-րդ կետ*):

Միևնույն ժամանակ, դատական մատչելիության իրավունքի համատեքստում Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանը նշել է, որ. «Ներպետական դատական ատյանները դատավարական կանոնները կիրառելիս պետք է ձեռնպահ մնան դրանց չափազանցված ձևականացումից, որն իր ազդեցությունը կունենա դատավարության

արդարացիության վրա:» (Տես Եվրոպական դատարանի՝ *Walchli v© France* գործով 2007 թվականի հուլիսի 26-ի վճիռը, գանգադ թիվ 35787/03, 29-րդ կետ):

Սահմանադրական դատարանը դատական մատչելիության իրավունքի կապակցությամբ նշել է, որ. «Ընթացակարգային որևէ առանձնահատկություն չի կարող մեկնաբանվել որպես Սահմանադրությամբ երաշխավորված դատարանի մատչելիության իրավունքի սահմանափակման հիմնավորում:» (Տես ՀՀ սահմանադրական դատարանի՝ 2016 թվականի մարտի 10-ի թիվ ՍԴՈ-1257 որոշումը, 7-րդ կետ):

2011թ. հուլիսի 13-ի թիվ ԵԿԴ/0211/01/10 որոշմամբ, անդրադառնալով քրեական գործերի պատշաճ ընդդատության հարցերին, Վճռաբեկ դատարանն իրավական դիրքորոշում է ձևավորել այն մասին, որ. «(...) Գործերի պատշաճ ընդդատությունը, որպես արդար դատաքննության անհրաժեշտ բաղկացուցիչ, հիմնարար իրավական արժեք է: Դրա հիմնարար բնույթը բխում է արդար դատաքննության ինստիտուցիոնալ տարրից՝ անկախ, անկողմնակալ, իրավասու և օրենքի հիման վրա ստեղծված դատարան ապահովելու պետության պոզիտիվ պարտականությունից: Իսկ այդ պարտականությունն իր հերթին, ըստ էության, ամրագրված է Հայաստանի Հանրապետության իրավական համակարգում բարձրագույն իրավաբանական ուժ ունեցող այնպիսի նորմատիվ ակտերում, ինչպիսիք են ՀՀ Սահմանադրությունը (19-րդ հոդված), Քաղաքացիական և քաղաքական իրավունքների մասին միջազգային դաշնագիրը (14-րդ հոդված) և «Մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների պաշտպանության մասին» եվրոպական կոնվեցիան (6-րդ հոդված):

Ավելին, Եվրոպայի Խորհրդի Նախարարների Կոմիտեի «Դատավորների անկախության, արդյունավետության և պատասխանատվության մասին» թիվ (2010) 12 Հանձնարարականում (հաստատվել է 2010թ. նոյեմբերի 17-ին) ևս ընդգծվում է, որ դատարանում գործերի բաշխումը պետք է կատարվի օբյեկտիվ, նախապես սահմանված չափանիշի հիման վրա՝ երաշխավորելու համար անկախ և անկողմնակալ դատավոր ունենալու իրավունքը: Այդ գործընթացի նկատմամբ կողմերը կամ գործով շահագրգռված այլ անձինք ներգործություն ունենալ չեն կարող (տե՛ս նշված Հանձնարարականի 24-րդ կետը):

ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգիրքը, կենսագործելով պատշաճ ընդդատության հիմնարար իրավական արժեքը, սահմանում է, որ «Ոչ ոք չի կարող զրկվել իր գործն այն դատարանում և այն դատավորի կողմից քննելու իրավունքից, որոնց ընդդատությանն այն վերապահված է օրենքով» (24-րդ հոդված, 5-րդ մաս):

(...) Պատշաճ ընդդատության հիմնարար իրավական նշանակությունն այն է, որ յուրաքանչյուր կոնկրետ քրեական գործը քննող դատարանի որոշման հստակ կանոնների առկայությունը և դրանց կանխատեսելի գործադրումն անհրաժեշտ պայման են կողմնակի դիտորդի մոտ այնպիսի համոզմունք ձևավորելու համար, որ տվյալ կոնկրետ քրեական գործը քննող դատարանը և դատավորը նախատրամադրվածություն չունեն, և տվյալ գործը վարույթ ընդունելիս սուբյեկտիվիզմն ու կամայակայությունը բացառված են եղել: Այսպիսով, քրեական գործերի ընդդատության որոշման հստակ, կամայականությունը բացառող կանոնների առկայությունը և գործադրումը պարտադիր նախապայման են արդարադատության մատչելիության պատշաճ երաշխավորման համար (...)»:

Վերոգրյալ իրավական դիրքորոշումներն ուղղակիորեն առնչվում են նաև քրեական գործերի ընդդատության ինստիտուտին, որի վերաբերյալ կարգավորումները սահմանված են Օրենսգրքի 6-րդ գլխում:

Մասնավորապես, Օրենսգրքի 47-րդ հոդվածի 1-ին մասի ուսումնասիրությունից հետևում է, որ քրեական գործերի ընդդատության ընդհանուր կանոնն այն է, որ առաջին ատյանի դատարանին ընդդատյա են այն հանցագործությունների վերաբերյալ գործերը, որոնք կատարվել են տվյալ առաջին ատյանի դատարանի դատական տարածքում:

Նույն հոդվածի 2-րդ մասն ընդհանուր կանոնից որոշակի բացառություններ է սահմանել տևող և շարունակվող հանցագործությունների համար, մասնավորապես՝ սահմանվել է, որ տևող հանցագործությունը համարվում է կատարված այն տարածքում, որտեղ այն ավարտվել է, իսկ շարունակվող հանցագործությունը համարվում է կատարված այն տարածքում, որտեղ կատարվել է քրեական օրենսգրքով չթույլատրված վերջին արարքը:

Դրանից բացի, ընդդատության վերաբերյալ ընդհանուր կանոնից բացառություն է սահմանված նաև Օրենսգրքի 48-րդ հոդվածի 2-րդ մասով, որի համաձայն՝ երկու կամ ավելի հանցագործությունների վերաբերյալ գործերն առաջին ատյանի տարբեր դատարաններին ընդդատյա լինելու դեպքում դրանք միացնելիս գործը քննում է այն դատարանը, որի դատական տարածքում ավարտվել է տվյալ գործով մինչդատական վարույթը:

Սույն գործի փաստական հանգամանքների ուսումնասիրությունից հետևում է, որ հարուցվել է մեկ քրեական գործ, գործով մեղադրվում են թվով չորս անձինք, նրանցից յուրաքանչյուրին առաջադրված է մեկից ավելի մեղադրանքներ, մեղսագրվող արարքները կատարվել են նույն օրը՝ 11.02.2019թ., և ժամանակագրական առումով հաջորդել են

միմյանց, նրանից յուրաքանչյուրին մեղսագրվող տարբեր արարքներն ավարտվել են տարբեր դատարանների դատական տարածքներում, գործի նախաքննությունը մեկ նախաքննական մարմնից փոխանցվել է մեկ այլ նախաքննական մարմնի:

Վերոգրյալ իրավակարգավորումները համադրելով սույն գործի փաստական հանգամանքների հետ՝ կարելի է արձանագրել, որ ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի՝ քրեական գործերի ընդդատության վերաբերյալ վերը նշված նորմերը չեն կարգավորում նման փաստական հանգամանքներ ունեցող գործերով դեպքերը:

Հարկ է նշել, որ սույն գործով մեղադրական եզրակացության բովանդակությունից հետևում է, որ թեպետ վերը նշված մեղադրանքներով արարքները կատարվել են տարբեր դատարանների դատական տարածքներում, սակայն առաջադրված մեղադրանքներն իրենց ամբողջության մեջ վկայում են այն մասին, որ ամբաստանյալների դիտավորությունն ուղղված է եղել նախնական համաձայնությամբ անձին՝ կյանքի համար վտանգավոր բռնություն գործադրելու սպառնալիքով, «Զվարթնոց» օդանավակայանից Կոտայքի մարզի Եղվարդ քաղաք տեղափոխելուն և վերջինիս շորթման եղանակով գույքային պահանջ ներկայացնելուն: Դեռ ավելին՝ վերը նշված արարքները կատարելուց հետո, ամբաստանյալներ Վահան Իսահակյանը և Արքա Մադայանը, առանց նախնական համաձայնության, կրկին Եղվարդ քաղաքում նույն անձի նկատմամբ կատարել են ավազակություն, իսկ Վահան Իսահակյանը՝ նաև պաշտոնական փաստաթղթի հափշտակություն:

Այսինքն՝ կարող ենք արձանագրել, որ սույն քրեական գործով ենթադրյալ հանցագործություններ կատարողների միասնական դիտավորությունը հանդիսացել է հանցագործությունն ավարտին հասցնելը Կոտայքի մարզի Եղվարդ քաղաքում: Դեռ ավելին՝ մեղսագրվող հանցագործությունների մեծ մասը ևս կատարվել է նույն վայրում:

Հետևաբար, հիմք ընդունելով այն հանգամանքը, որ ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 47-րդ հոդվածի 1-ին մասը հանդիսանում է քրեական գործերով ընդդատությունը սահմանող ընդհանուր և հիմնական կանոնը, որի համաձայն՝ առաջին ատյանի դատարանին ընդդատյա են այն հանցագործությունների վերաբերյալ գործերը, որոնք կատարվել են համապատասխան առաջին ատյանի դատարանի դատական տարածքում, ինչպես նաև հաշվի առնելով սույն քրեական գործի փաստական հանգամանքների առանձնահատկությունները (այդ թվում՝ ենթադրյալ հանցագործություններ կատարողների միասնական դիտավորությունը հանցագործությունն ավարտին հասցնելու վայրի առումով, ենթադրյալ

հանցագործությունների մեծ մասը նույն վայրում կատարված լինելու առումով՝ և դրանց կապակցությամբ քրեադատավարական հստակ կանոնակարգումների բացակայությունը՝ գտնում եմ, որ թիվ ԱՐԴ/0152/01/19 քրեական գործն ընդդատյա է Կոտայքի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասությանին դատարանին:

Հիմք ընդունելով վերոգրյալ իրավական և փաստական վերլուծությունները, և ղեկավարվելով ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 51-րդ հոդվածով՝

Ո Ր Ո Շ Ե Ց Ի

1. Թիվ ԱՐԴ/0152/01/19 քրեական գործն ընդդատյա է Կոտայքի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանին:

2. Սույն որոշումը և թիվ ԱՐԴ/0152/01/19 քրեական գործն ուղարկել Կոտայքի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարան:

3. Որոշման օրինակն ուղարկել նաև Արմավիրի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարան:

ԵՐՎԱՆԴ ԽՈՒՆԴԿԱՐՅԱՆ